

Porci megmenti Petit Petit a nyári szünet első napján szülei felültették a vonatra, és
utazott is a nagys
züleihez
Aranybányafaivára, hogy velük
töltse a nyarat. Amikor megérkezett Peti,
szorosan megölelte nagypapáját.
Sétáltak hazafelé. Peti
az
iskoláról
mesélt, nagypapa pedig belekezdett abba
a végtelen hosszú történetbe,
amit minden nyáron elmondott Petinek
a
falubéli
elhagyott
bányáról és
az
ott élő manókról.

-

Tudod, Peti, 50 évig dolgoztam a bányában. Mindig azt hittem, hogy megtalálom az aranyat, de csak szén volt mindenütt. - mondta a nagypapa.

-

Ha én nagy leszek, megveszem a bányát és megtalálom az aranyat. Papa, elhiszed? - kérdezte Peti.

-

Elhiszem, de addig még sokat kell tanulnod, hogy tudd, mit tesz egy bányász a föld mélyén - mondta a nagypapa.

-

Taníts meg engem! - kérlelte Peti nagypapját.

Peti és nagypapája minden nap elsétált a bányához, de csak messziről nézték meg. Peti hallgatta a régi történeteket.

Egyik nap, amikor a papa nem ért rá, Peti elhatározta, hogy egyedül megy el a bányáig. Tudta,

hogy a bánya veszélyes lehet, mert a nagyapja sokszor elmondta, mégis továbbment. Sötét volt minden. Peti alig látott, de csak ment tovább előre a vágány mellett. Elhagyott csillék, szerszá-mok, lámpások mellett ment el. Zajokat hallott. Mintha valaki tüsszögne.

-

Igen! Egyre hangosabban hallani! Már szinte valaki itt tüsszentett mellettem - motyogta maga elé.

-

Prrr-ciii! Prrr-ciii! - hallatszott.

Peti annyira megijedt, hogy rohant volna kifelé a bányából, de megbot-lott és már zuhant is bele egy elhagyatott tárnába.

-

Jajj! Segítség! Eltörött a lábam! — kiáltott fel fájdalmasan.

-

Prrr-ciii! Nem elég nagy itt a por, még te is felkavarod?! - hallotta.

-

Jajj! Segítség! Nem akartam rosszalkodni! Segítsen, kérem! - fakadt ki a fájdalmas kiáltás Petiből.

Hirtelen meglátta a magasban a furcsa kis lényt, zöld nadrágban, gom-bokkal, aki a kezében lámpát tartott. Olyan kicsi volt és folyton tüsszögött. - Ne félj, Porci vagyok, a bányamanó! Ezt az elhagyott bányát őrzöm, itt lakom a bányában.

-

Manók nem léteznek - mondta Peti.

-

Már hogy ne léteznének? A nagyapádat is jól ismerem. Nem mesélt rólam?

-

Mesélt manókról, de azt hittem, nem igaz a történet!

-

Ha mi nem lennénk, a bányászok élete még nehezebb lenne. Mi segí-tünk nekik, hogy el ne élje őket a balszerencse! Még köszönni és úgy szoktunk, hogy „Jó szerencsét!”. Ezt sem tudtad?

-

De ezt tudom! - sírt Peti és nagyon fájt a lába is. Megbánta már, hogy idemerészkedett. A nagyszülei biztos nagyon aggódnak már miatta.

-

Ne sírj! Segítetek! De meg kell ígérned, hogy senkinek nem mondod el, hogy találkoztunk, mert akkor nagy bajba kerülök.

-

Jó! - szipogta Peti.

-

Leeresztem a létrát! Szorítsd össze a fogad és mássz fel!

Peti összeszedte minden erejét és bátorságát és felmászott a létrán. Ott volt a manó mellett, aki szinte megigézte a tekintetével, a csillogó arany gombokkal. Azután annyira elnehezedett a szeme, hogy már semmit sem látott. Porci, akit azért hívtak Porcinak, mert mindig tüsszögött a portól, tüzet gyújtott a bánya bejáratánál. Jól megrakta fával, hogy magasra száll-jon a füst. A nagypapa rohant át a mezőn. Észrevette a felszálló füstöt a bányánál. Tudta, hogy ott lesz Peti. Égett a tűz, Peti ott aludt mellette, csupa kosz volt és fekete a szénportól.

-

Prrr-ciii!- hallotta a nagypapa a bányából.

-

Jó szerencsét! - köszönt a nagypapa.

-

Jó szerencsét! - hallotta bentről.

-

Köszönöm! - mondta nagypapa befelé a bányába.

Másnap Peti bekötözött lábbal ébredt, mellette nagyszülei ültek aggódó arccal. A nyár végére Peti lába helyre jött. A nagyapával kísérták a bá-nyához.

- Nagyapa, biztos van arany a bányában, én tudom, és ha nagy leszek, meg is fogom találni! - mondta Peti. - Elhiszem, de addig még nagyon sokat kell tanulnod. Főleg azt, hogy egyedül nem lehet egy gyerek a bányában, de nagyapával igen!

- és elin-dultak a bánya felé...

[A többi bányászmesét idekattintva olvashatja tovább](#)

Szabó Bernadett tizenegy éves tanuló

Herendi

Német Nemzetiségi Nyelvoktató Általános Iskola, Herend

Felkészítő tanár: Fekete Nagy Mariann